

faa kom til at mangle Apparaterne, som de havde kastet over Gjerder og Segn. Den Officer, der sluttede Afdelingen — jeg kan nævne ham — befalede naturligvis strax at sanke dem op, men da Mandstabet var opsetstigt og ikke vilde gjøre det, vidste han ikke, hvad han skulde gjøre. Da kom en høiere, anset og populær Officer tilfældig forbi. Han trak sin Hirschfænger, og med Kyggen af den smurte han dem ordenlig igennem og tvang dem derved til at tage Apparaterne op. Derved sørgede han for, at denne Bataillon kunde faae Noget at spise, da den kom i Kvartier. Jeg vil nu spørge den ærede Læser, om det ikke er at handle efter Pligt. Jeg skal nævne et Par andre Tilfælde, som jeg selv har været med til. Paa Marschen til Slaget ved Isted gif jeg forbi den nordlige Kro i Byen. Jeg hørte da Strig indenfor, gif ind og saae da, at en Soldat satte Bajoronnetten paa Brystet af en frugtommelig Kone, fordi de første Gjennemmarscherende havde udtømt alt, hvad der var af Spise og Drikke, og da der nu intet fandtes af Saadant, havde man Folkene stærkt mistænkt for at være tydfjindede og udfjældte dem derfor. Jeg trak da Sablen og gav den Vedkommende nogle paa Ruffelen. Jeg tror her at have handlet af Pligtfølelse, og jeg flammer mig ikke ved her i det danske Folkething at vedkjende mig det. Det andet Tilfælde var ved Søderholt Kro. Der laa 3,000 Saarede omkring Kroen og havde ikke saa meget som en Draabe Mælk at lødse sig paa. Jeg hørte Støi inde i Kroen og saae Soldater, som der tømte, hvad der var af Spise og Drikke. Jeg gif da ogsaa derind, og, Hjøndt jeg ikke havde Kommandoen, jog jeg dem ud og overtraadte altsaa derved min Myn- dighed. Tror den ærede Læser, at en Officer under saadanne Forhold kunde handle anderledes? Tror han, at det er at paakalde Brutaliteten, fordi man finder det rigtigt, at en Officer under saadanne Omstændigheder handler, som jeg har omtalt? Det er saadanne Exempler, jeg har hen- tydet til, og naar den ærede Læser vil fremdrage det som Exempler paa Brutaltet, tror jeg, at jeg er berettiget til at sige, at hans varme Hjerte virker for stærkt paa hans Hjerte. Jeg skal ikke forlænge denne allerede temmelig langvarige De- bat. Jeg har selv saa varmt et Hjerte som Nogen for den menige Soldat. Jeg har selv Børn, der engang ville komme i denne Stilling. Jeg har haft Frivillige under min Kommando, og jeg har senere staaet som Befalingsmand ved regulære Tropeafdelinger, og jeg kan henvise den ærede Læser til at forhøre sig der, om Mandstabet har fundet en brutal Officer eller Overordnet i mig.

Saastrup. Jeg skal ikke opholde det ærede Thing ret længe. Jeg vil blot tillade mig at fremkomme med et Par korte Bemærkninger. For det Første vil jeg sige en Tak til den ærede

Forespørger for Forespørgslen og ligeledes til den høitærede Krigsminister for den Maade, hvorpaa han har modtaget og bevaret Forespørgslen. Til Beroligelse for de Herrer, som have lagt nogen Ungstielighed for Dagen over, at denne Sag saa- ledes er kommen offentlig frem, skal jeg tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger. Jeg tror ikke, at man skal være saa bange for at faae det offentlig frem, som navnlig den ærede Forespørger har bragt frem her i Salen, thi jeg er vis paa, at det vil ramme en Klasse af Befalingsmænd, hvis Navne man ikke skal være saa bange for at udtale høit, naar det, der siges om dem, virkelig kan siges med Begrumbelse. Hvad her er blevet sagt, det vil ramme dem, som man med eet Ord kan kalde de Feige, de Udygtige. Det er dem, der trænge til at bruge disse Vaaben, det er dem, der trænge til at gaa ned til de uhæderlige Mid- lers, som det er at støde, puffe og skjælde ud, og bruge disse store Eder, der bruges saa meget af de militære Befalingsmænd, navnlig af enkelte, og det er — det tør jeg sige høit — de Feige, de Udygtige, der mest trænge til at bruge disse Va- aben, fordi de selv mangle den Personlighed, der skulde skaffe dem den tilbørlige Respekt. De søge da at opretholde den ved at bruge disse uhæder- lige Midler. Naar den Slags Folk kom frem for Fjenden, hvor det gjaldt Liv og Blod, vilde man maasse ikke finde dem i de forreste Rækker, men maasse snarest i de bageste. Derfor skal man ikke være saa bange for at drage disse For- hold frem. Jeg er overbevist om, at Behreidelsen stadig vil ramme disse Folk, som man maa hen- regne til de Feige, til dem, der ikke ere i Besid- delse af Personlighed, og som ikke paa anden Maade kunne skaffe sig Respekt end ved disse uhæderlige Midler. Jeg har en lille Erfaring selv at tale af, da jeg ogsaa har været Soldat et Par Aars Tid. Det er derfor, jeg saa fortrængningsfuldt tør udtale det, som jeg har udtalt, og jeg vil gjerne derved berolige de Herrer, som ere saa bange for Offentlighed paa dette Punkt. Jeg kjender Officerer fra den Tid, som vare strenge, meget strenge og fordrøede Disciplin fuldt ud, ja en ubetinget Lydighed, og det er jeg med til, det finder jeg nødvendigt, thi Alt det hører med til Soldaterlivet. Hver Soldats første Pligt er ubetinget Lydighed. Men Befalingsmændene maa da forstaa at skaffe sig denne Respekt, denne ubetingede Lydighed ad Veie, som kunne opflamme Soldatens rette Mand og Be- geistring for den Sag, han er kaldet til at værne om, naar han er kaldet til at være Soldat. Jeg vilde gjerne anvende det Udtryk, der blev brugt før, noget anderledes. Der blev talt om, at der blandt Officererne var hæderlige Undtagelser i saa Henseende. Jeg tør derimod sige, at der er ikke saa farlig mange uhæderlige Undtagelser i det Hele, naar man tager dem sammen, og jeg tror, det vil kun indskrænke sig til dem, som jeg vil kalde de Udygtige og Feige. Det er dem, der